

+

Homilie op zondag 7 november 2021, Hoogfeest van St. Willibrord.

Dierbaren,

“Gaat uit over de hele wereld en verkondigt het evangelie aan heel de schepping” (Mar. 16,15). Dat zei Jezus vlak voor zijn hemelvaart aan de apostelen. Zij hebben zich aan die taak vol vuur gegeven, met heel hun hart, en zo aan heel veel mensen de Blijde Boodschap gebracht. Maar wat was die wereld groot! Bij de dood van de laatste apostel waren er nog zoveel gebieden waar het evangelie nog niet verkondigd was! Maar Jezus’ opdracht werd serieus genomen: *“Gaat uit over de hele wereld en verkondigt het evangelie aan heel de schepping”*. Daarvoor was het nodig, dat het missiewerk werd voortgezet door anderen. En die anderen kwamen ook: God riep heel veel mensen om die grootste en diepste vreugde van hun hart verder uit te dragen, zodat Jezus’ hartewens meer en meer in vervulling zou gaan. En na hen kwamen er weer anderen die Gods roepstem naar de missie volgden, en zo ging het door, heel de geschiedenis, tot in onze dagen.

Één van hen was Willibrord, monnik in Engeland en Ierland. Met elf gezellen werd hij uitgezonden om het geloof te gaan verkondigen in ons land. Ook hij heeft zich met hart en ziel ingezet om deze grote taak goed te vervullen. Net als de apostelen trok ook hij uit om overal te prediken, en de Heer werkte met hem mee, en schonk kracht aan zijn woord door de tekenen die het vergezelden (*vgl. Mar. 16,20*). Wij mensen kunnen in woord en daad alleen maar voorboden zijn, aankondigers van Gods genade; het eigenlijke geloof wordt door God zelf in de harten gelegd! Maar hoe lieflijk zijn dan de voeten van die vreugdebode, die vrede meldt, goed nieuws verkondigt, die heil komt melden (*vgl. Jes. 52,7*)! En hoe goed is het, om onze leiders te gedenken die ons het eerst het woord van God verkondigd hebben, en om ons hun leven en de afloop van hun leven weer voor de geest te halen (*vgl. Heb. 13,7*)!

Willibrord’s aardse leven eindigde op 7 november 739, in de door hem gestichte Abdij van Echternach, in Luxemburg. Dat is vandaag precies 1282 jaar geleden. Dat lijkt enorm ver weg in het verleden, maar in feite is de afstand tussen hem en ons toch niet zo opzienbarend groot. Natuurlijk leven wij nu in een andere tijd. Anders in vele opzichten. Maar toch is ons leven in de kern niet zoveel anders dan het zijne. Wij leven vanuit hetzelfde geloof, met dezelfde hoop, in dezelfde Liefde. Want ook voor ons is leven Christus (*vgl. Fil. 1,21*). En *“Jezus Christus is dezelfde, gisteren, vandaag en tot in eeuwigheid” (Heb. 13,8)*. En ook voor ons is sterven winst. Ook wij verlangen heen te gaan en met Christus te zijn, want dat

is verreweg het beste (vgl. *Fil. 1,23*). In dat perspectief wordt alle tijdsduur relatief. *“Voor de Heer is één dag als duizend jaren, en duizend jaren als één dag”* (2 *Petr. 3,8*).

Zo wordt ook onze afstand tot St. Willibrord in de tijd heel relatief. En waar dat geldt voor het verleden – die 1282 jaar – geldt het nog veel meer voor de toekomst: wij hopen hem na ons aardse leven te mogen gaan ontmoeten bij de Heer, in de hemel. Samen met al die anderen die ons voorgingen in geloof, hoop en Liefde, en die wij pas nog mochten viëren. Hoezeer mogen wij daarnaar uit-zien!

En tussen verleden en toekomst in ligt het heden, waarvan de H. Geest zegt: *“Heden, als gij zijn”* – dat is: Gods – *“stem hoort, weest dan niet halsstar-rig”* (*Ps. 95,7; Heb. 3,7-8*). Ook in dat ondeelbare, voortdurend verglijdende mo-ment van het nu, is er verbondenheid tussen St. Willibrord en ons. Hij ziet ons vanuit de hemel, zoals we nu zijn, heel concreet. En hij ziet ons niet alleen, maar spreekt ook voor ons ten beste. Voor ons heel speciaal, als leden van de Neder-landse Kerkprovincie, waarover hij het patronaat kreeg toebedeeld.

Moge hij zich over ons dan niet hoeven te schamen, over ons, voor wie hij zijn beste krachten gegeven heeft, en voor wie hij is weggetrokken uit zijn eigen vaderland! Moge hij zich veeleer over ons kunnen verheugen: over onze eenheid in het geloof, en in het lofoffer dat wij God voortdurend brengen: de hulde na-melijk van lippen die zijn Naam prijzen. Over onze onvermoeibare toeleg om elkaar goed te doen en te helpen. Over onze gehoorzaamheid aan onze leiders: paus Franciscus en de bisschoppen, die, ook vandaag nog, dag en nacht in de weer zijn voor ons heil, zich bewust van hun verantwoordelijkheid (vgl. *Heb. 13,15-17*).

Mogen wij dan zo, onder de leiding en bescherming van St. Willibrord, op de goede weg voortgaan! Hij spoort ons aan, met de woorden van St. Paulus: *“Dit is mijn bede: Moge uw liefde steeds rijker worden aan inzicht en fijngevoeligheid, om te kunnen onderscheiden waar het op aankomt. Dan zult gij op de dag van Christus ongerept en onberispelijk zijn, verzadigd met de vrucht der gerechtigheid, die komt van Jezus Christus, tot eer en lof van God”* (*Fil. 1,9-11*). Amen.